

Trenne nya och muntra

W i s d r

Den Första:

Hwi prissas så högt våra
Fäder? &c.

Den Andra:

Mer lydlig än Kresus de Ly-
diers Kung &c.

Den Tredje:

När jag bärs ur mitt hus &c.

1.

Hwi prisas så högt våra Gåder?
Hwi yrkas att lesna som de? De här-
jade länder och städer, Att få hwad oss
freden kan ge. Man tror att de sökte
sig åra På deras manhaftiga tåg; Men
eder min wisa skall lära Hwad orsak,
som deruti låg.

2. Fbr

2. För Gården den tiden tillbaka
Wist stot och mjöden ej tröt; Men ö-
let ej mer wille smaka Och mjöden den
föll dem för sot. Den nektar, som här
synes strömma, War sällsynt i Walsa-
ders sal; Ty Eden lät winstafan göm-
ma, Så snart han fyllt i sin pokal.

3. Med swärdet i handen de droggo
Till nesden der drufworna gro De bun-
no den, drucko och sloggo; Der wille de
bygga och bo: Men Romarn förtrylle
kände; Ty Götternes törst tog ej slut:
Man flux en Borgmästare sände, Ur lan-
det att drifwa dem ut.

4. Till härnad han gaf sig å fårde,
Men illa hans slinn deraf smed; Den
goda Borgmästarn de lärde, Att låta dem
dricka i fred. Dock fingo de plikta för
ruset, För stark war den dosis man drack:
De Götter nu lågo i gruset, Och Ro-
marne slogos som pack.

5. An fortfor dock Göttern att gästa
Winländerna ofta och tidt; Men Frans-
mannen höll för det bästa, Att höfligt
sig göra dem qwist. Han utbad sig ö-
mjukt

mjukt den ära (Fransosen är alltid poli)
Atticka det win wi förtära, Och der-
till strax samtuckte wi.

6. I werlden man alltid skall spörja:
Med höflighet, höflighet minns — Ma
siefwe wi derom besörja, Att win häm-
tas hit hwar det finns: Och aldrig ut-
wandre wi mera, Att mordiskt om tä-
rarna sloß. Må handel och sjöfart flo-
rera, Så dricke wi gladast hos oss!

Den Andra:

1.

Mer iöfelig än Kresus de Lydiens Kung
Jag sorglös wid bågaren sitter, Och
sjunger och skämtar, som wore jag ung
Och dricker så långt jag gitter. Och led-
sen wid allt det pedantiska gräl, I hög-
lärda hjernor regerar. De tomma be-
greppen om sällhet och mål, I bälén
jag realiserar.

2. Swad batar det mål en Apostel af
Kant, Att blekgul af nattwal, och ma-
ger,

Symbol 10. Förlagan svårsläslig
Original difficult to read

ger, Med ewiga twister om rätt och om
fant Beskugga upplysningens dager.
Han törstar, jag dricker; han grubblar,
jag ler, Ser sakerna rena och klara:
Han tror sig så höglärd, jag wet mycket
mer; Jag wet hur man lycklig skall wara.

3. Förlwårjom då, Bröder! det kät-
tersta bud, Man ger oss att grubbla och
törsta; Och resom ett Tempel åt druf-
wornas Gud, Bland fornwerldens Gu-
dar den största. Se'n wigom åt Fröja ett
litet Kapell, Der tåka Prestinnor rege-
raz Wid båten, hos flickan, förtjusad och
säll, Hwad vill man wäl önska sig mera?

Den Tredje:

1.
När jag bärs ur mitt hus Och min
begrafning firas, Skall med Cypresser
firas, Min slänka och mitt frus. Sål-
den som låcket vill, Uppå min lista få-
sta Förr än att jag fått fresta, Att su-
pa honom till. Ty jag ej bör — just li-
da

da för, Att jag nu dörr — nej dörr
hör, Jag är likwäl er nästa Betänken
hwad ni gör.

2. Sätt er uti mitt cas: Ni wet
det skall förtäras, Och dit som jag skall
bäras Är smält om dropparna. Sör,
wid Tartarens strand, Der skall wäl fä-
nas watten Som drickes utur hatten
Och stundom utur hand; Men watten
war — i alla dar Ju för en fri —
som bättre har Blott för att följ trät-
ten; Det lärde jag af far.

3. Ett svar jag er ber Och af er min-
goppar: Att hela litet doppas
i kunnan som ni ser. Ett swampen m-
jag då Den musten i mig suga So-
min mörka stuga Ej mera står osi-
Uppå min sten, — i risten sen Hålid
la ben — som tillhört en Sen
söp och truga Att dricka hwar

4. Hwar gång ni, min slänkan
blänmin uti flaskan står: Min bror,
astan I spisen som står: Min bror,
då net jag wist Hwar gång jag går att
måla Så skall jag henne föla Precist
der

My Mel.

ant

van

ing

Der hon stod sist. Skick min bror —
der att man tror Den döda bor — i grif-
techor Och aldrig går att söka Den
werld der drufwan gror.

